

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 43/2019-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti AUTO ROTOS – ROZBORA s. r. o., Račianska 184/B, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou LEGAL & CORP s. r. o., Gajova 11, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Tomáš Dujčík, pre namietané porušenie „základného práva na rovnosť pred právom“ podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžf 103/2016 z 25. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti AUTO ROTOS – ROZBORA s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. novembra 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti AUTO ROTOS – ROZBORA s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základného práva „na rovnosť pred právom“ podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy, základného práva na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 7 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžf 103/2016 z 25. júla 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a priložených dokumentov ústavný súd zistil nasledujúce skutočnosti. Rozhodnutím Daňového úradu Bratislava (ďalej len „správca dane“) č. 9104405/5/4408503/2013/Sia z 2. októbra 2013 bol sťažovateľke ako platiteľke dane vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2008 v sume 41 950,90 €. Sťažovateľka si v daňovom konaní uplatnila odpočet dane na základe dvoch faktúr vystavených podľa zmluvy o dielo na zhotovenie stavby, uzatvorenej 20. marca 2006 medzi ňou a zhotoviteľom – spoločnosťou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“). Vyrubenie dane v súlade s § 49 ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) správca dane odôvodnil tým, že mu sťažovateľka nepredložila a ani neuviedla žiadne relevantné dôkazy o tom, že vyfakturované zdaniteľné plnenia boli naozaj uskutočnené tak, ako je uvedené na predložených dokladoch. Z daňovej kontroly vykonanej

u sťažovateľky vyplynulo, že nepredložila žiadne súpisy vykonaných prác ani stavebný denník. Konateľ spoločnosti [REDAKOVANÉ], vypočutý ako svedok uviedol, že žiadny tovar ani služby pre sťažovateľku neposkytol ani nezaobstaral. Sťažovateľku nepozná, nemá vedomosť o tom, že bol konateľom nejakej spoločnosti, dotknuté faktúry nevystavil a nepodpísal a nikdy neprijal ani neposkytol žiadne peniaze v súvislosti s preverovanými obchodmi. Na základe týchto dôvodov správca dane sťažovateľke neuznal uplatnený odpočet dane.

3. Sťažovateľka podala proti označenému rozhodnutiu správcu odvolanie, o ktorom rozhodlo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací orgán“ alebo „finančné riaditeľstvo“) rozhodnutím č. 1100302/1/604968/2013/1042 zo 17. decembra 2013, ktorým označené rozhodnutie správcu dane potvrdilo. Odvolací orgán sa stotožnil so záverom správcu dane, že nebolo preukázané tvrdené dodanie stavebných prác spoločnosťou [REDAKOVANÉ], a tiež odôvodnil, prečo rozsudky Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), na ktoré odkazovala sťažovateľka, neboli na danú vec aplikovateľné. Odvolací orgán v závere konštatoval, že aj keď dokazovanie v daňovom konaní vedie správcu dane, dôkazné bremeno spočíva na daňovom subjekte [§ 24 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov]. V rámci dokazovania posudzuje správca dane závažnosť jednotlivých dôkazných prostriedkov a je tiež v jeho právomoci posúdiť ich vierohodnosť. Na základe už uvedených skutočností odvolací orgán dospel k názoru, že záver správcu dane zodpovedá zásadám správneho uváženia. Sťažovateľka počas výkonu daňovej kontroly nepredložila žiadne dôkazné prostriedky preukazujúce jej tvrdenia, čo znamená, že neuniesla dôkazné bremeno, keď sa jej právne relevantným spôsobom nepodarilo preukázať prijatie zdaniteľných obchodov deklarovanych vo faktúrach od spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorých vierohodnosť a pravdivosť bola správcom dane spochybnená. V danom prípade nepostačovalo iba predloženie prijatých faktúr, účtovných dokladov a zmlúv. Prijatie zdaniteľného plnenia bolo potrebné preukázať nielen po formálnej, ale aj po obsahovej stránke. Správca dane v rámci daňovej kontroly získal oprávnené pochybnosti o tom, či boli predmetné zdaniteľné obchody dodané, a podľa platnej legislatívy nebol povinný dokazovať ich nedodanie. Preukázať uskutočnenie

zdaniteľného plnenia osobou uvedenou v predloženej faktúre, pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, je povinnosťou daňového subjektu.

4. Proti označenému rozhodnutiu finančného riaditeľstva sťažovateľka podala žalobu na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Krajský súd dospel v rozsudku sp. zn. 5 S 55/2014 z 29. septembra 2015 k záveru, že z dokazovania pred správnymi orgánmi a na základe ich zisteniami je zrejmé, že dôkazné bremeno po spochybnení faktického uskutočnenia stavebných prác spoločnosťou [REDAKOVANÉ] správcovi dane bolo presunuté na sťažovateľku, aby odstránila pochybnosti správcu dane, že došlo k reálnemu plneniu zo strany spoločnosti [REDAKOVANÉ] tak, ako to malo vyplývať z predložených faktúr. Keďže v priebehu daňovej kontroly sťažovateľka správcovi dane nepredložila dôkazy, ktorými by odstránila pochybnosti správcu dane o reálnom poskytnutí stavebných prác spoločnosťou [REDAKOVANÉ], nebolo preukázané zdaniteľné plnenie na uplatnenie odpočtu DPH podľa § 49 ods. 1 a 2 písm. a) zákona o DPH, preto krajský súd žalobu sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 5 S 55/2014 z 29. septembra 2015 zamietol.

5. Sťažovateľka nespokojná s výsledkom konania na krajskom súde podala odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyšší súd uviedol:

„V súvislosti s prejednávanou vecou z toho vyplýva, že pri zistení, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] za rok 2008 nepodala priznanie dane z pridanej hodnoty, nahlásila miestne príslušnému správcovi dane žiadne prevádzky, nemala zamestnancov, nebolo preukázané, že by vykonávala ekonomickú činnosť v zmysle zákona o DPH, nie je možné rozumne založiť záver o tom, že mohla vykonať predmetné práce zohľadňovaním výpovede štatutárneho zástupcu žalobcu, ktorý tvrdil, že konateľ spoločnosti [REDAKOVANÉ] pozná a jeho postavenie si overil v obchodnom registri. Správca dane vykonal rozsiahle dokazovanie na objasnenie uskutočnenia stavebných prác a dodania materiálu na stavbu haly Kontroly originality, ktoré mala uskutočniť spoločnosť [REDAKOVANÉ], ale napriek tomu, že žalobca predložil od uvedenej spoločnosti faktúry, ktoré mali náležitosti § 71 zákona o DPH nepreukázal, že vykonané práce a dodávky boli realizované práve touto spoločnosťou. Vzhľadom na to, nie sú dôvodné ani námietky neoprávneného prenesenia dôkazného

bremena v konaní na žalobcu. Po spochybnení oprávněnosti nároku na vrátenie DPH z titulu faktúr od spoločnosti [REDAKOVANÉ] vzhľadom na zistenia správcu dane bolo súčasťou dôkazného bremena žalobcu uviesť nové skutočnosti a dôkazy, ktorými by definitívne preukázal, že predmetné faktúry preukazujú reálne plnenie od subjektu ktorý tieto faktúry vystavil.

V tejto súvislosti treba uviesť, že najvyšší súd nepovažuje za relevantnú argumentáciu judikatúrou vzťahujúcou sa na význam dobromysel'nosti dodávateľa zapojeného do tzv. karuselových obchodov, kde je daňovník zapojený do reťazca dodávateľov, navyiac v prípadoch tzv. intrakomunitárnych dodaní tovaru. V prejednávanej veci sa jednalo o priameho dodávateľa žalobcu a plná zodpovednosť za preverenie dodávajúceho subjektu a prípadné nepriaznivé dôsledky čo aj len nedostatočnej obozretnosti, ležia na daňovníkovi.“

6. Sťažovateľka v sťažnosti rekapituluje priebeh konania pred správnymi orgánmi a všeobecnými súdmi. Následne poukazuje na relevantnú judikatúru Súdneho dvora (rozhodnutie C-80/11 z 21. 6. 2012 vo veci Mahagében a Dávid) a zhŕňa jej závery. Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd „v jej prípade aplikoval prekonanú doktrínu, ktorá je v rozpore s právom EÚ“, podľa ktorej „daňový subjekt musí hodnoverne preukázať správcovi dane, že zdaniteľný obchod mu skutočne dodala osoba, ktorá vystavila faktúru, inak nemá právo na odpočet DHP“. Sťažovateľka je toho názoru, že podľa súčasnej doktríny Súdneho dvora mala nárok na odpočet DPH, pretože predmet zdaniteľného obchodu existoval a nebolo preukázané v daňovom konaní, že „daňový subjekt mal vedieť alebo mohol vedieť alebo vedel, že on a/alebo jeho dodávateľ sa zúčastňujú na páchaní daňového podvodu, či iných nezákonností v súvislosti s predmetným zdaniteľným obchodom“. V uvedenom a v tvrdenej arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka badala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 7 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to aj napriek skutočnosti, že toto právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) sa „netýka priamo daňových vecí, lebo ich ESLP nepovažuje za občiansku, či trestnú vec“. Podľa názoru sťažovateľky by sa to malo zmeniť, keďže v následnom trestnom stíhaní orgány činné v trestnom konaní v zásade preberajú závery

správcu dane. Za porušenie zákazu diskriminácie sťažovateľka považuje skutočnosť, že v prípadoch daňových vecí štát beztrešne aplikuje nižší štandard procesných záruk, ako je tomu v klasických občianskych alebo trestných veciach, čo je zároveň porušenie princípu materiálneho právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy. Sťažovateľka v tejto súvislosti namieta, že daňové orgány negatívne zasiahli do jej práva vlastníť majetok, ako aj základného práva podnikat' a vo veci konajúce súdy jej neposkytli ochranu týmto jej právam. Porušenie základného práva na zákonného sudcu sťažovateľka odôvodnila tým, že *„z napadnutého rozhodnutia nie je zrozumiteľné, že kto predsedal a kto skutočne hlasoval a v akom pomere za prijatie napadnutého rozhodnutia“*. Poukázala na to, že *„JUDr. Elena Kováčová je tu uvedená ako člen senátu, pričom na konci je uvedená ako predsedníčka senátu v zastúpení“*. Uvedené vzbudzuje u sťažovateľky vážne pochybnosti o tom, či skutočne o jej veci rozhodoval správne a úplne obsadený senát najvyššieho súdu.

7. Sťažovateľka na základe uvedenej argumentácie v závere svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej označených práv napadnutým postupom a rozsudkom najvyššieho súdu, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov konania.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02). Za zjavne neopodstatnený v už uvedenom zmysle ústavný súd považoval aj návrh sťažovateľky.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť

(napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (obdobne napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

13. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdí, že najvyšší súd sa neodôvodnene odklonil od stabilnej judikatúry Súdneho dvora, čo činí jeho rozhodnutie arbitrárnym, a teda protiústavným. Inými slovami, namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý sa jej argumentáciou nedostatočne zaoberal.

14. Sťažovateľka sa v konaní dožadovala aplikácie právnych záverov Súdneho dvora, podľa ktorých v prípade, že bolo zdaniteľné plnenie preukázateľne uskutočnené, no v skutočnosti nebolo vykonané ani dodávateľom ani subdodávateľom, môže byť nárok na odpočet zamietnutý len za podmienky, že sa preukáže, že išlo o súčasť podvodného konania, o čom zdaniteľná osoba vedela alebo mala vzhľadom na okolnosti vedieť. To v jej prípade dokázané nebolo. Ako jej však ozrejnil odvolací orgán, ako aj najvyšší súd, v tomto prípade neboli uvedené závery aplikovateľné. Pre ich aplikáciu totiž musí byť najprv splnená hypotéza, že bolo uskutočnenie zdaniteľného plnenia preukázané. Najvyšší súd dospel k záveru, že sťažovateľka v tomto smere neunesla svoje dôkazné bremeno, teda nepreukázala, že predložené faktúry preukazujú reálne plnenie od subjektu, ktorý tieto faktúry mal vystaviť.

15. Z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že správne orgány, ako aj najvyšší súd sa otázkou unesenia dôkazného bremena riadne zaoberali, pričom svoje závery výstižne odôvodnili (pozri bod 5 odôvodnenia tohto rozhodnutia). Pokiaľ sťažovateľka tvrdila, že došlo k nesprávnemu prechodu dôkazného bremena na ňu, ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoj skorší aplikovateľný záver vyjadrený v rozhodnutí o inej sťažnosti sťažovateľky, keď konštatoval, že východisko argumentácie súdov, podľa ktorého v prípade správcom dane preukázaných pochybností o uskutočnení zdaniteľných plnení prechádza dôkazné bremeno na daňový subjekt, je možné považovať za ústavne konformné.

Takýto zásah do autonómie jednotlivca je totiž odôvodnený verejným záujmom na stanovení, vymeraní a výbere dane (m. m. II. ÚS 705/2017).

16. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje pre konštatovanie, že sťažovateľka dostala zrozumiteľné a ústavne konformné odpovede na svoje námietky súvisiace s predmetom konania. Vychádzajúc z uvedeného a zo skutočnosti, že najvyšší súd primeraným spôsobom aplikoval na vec vzťahujúce sa normy daňového práva, ústavný súd konštatuje, že neexistuje relevantná súvislosť medzi označeným základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a napadnutým postupom a rozsudkom najvyššieho súdu, preto sťažnosť v tejto časti zamietol ako zjavne neopodstatnenú. Uvedené platí aj pre namietaný čl. 1 ods. 1 a čl. 7 ods. 2 ústavy, keďže sťažovateľka porušenie týchto článkov spájala s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

17. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej uvedené ustanovenie nie je aplikovateľné na rozhodovanie vo veciach daňových, pretože tieto tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (pozri rozsudky veľkej komory ESĽP vo veciach Jussila proti Fínsku z 23. 11. 2006, č. 73053/01, bod 29, alebo Ferrazzini proti Taliansku z 12. 7. 2001, č. 44759/98, body 24 – 25). Výnimku tvoria konania v takých daňových veciach, ktoré je možné považovať za trestné (ide o prípady, kde má uložená daňová povinnosť sankčný charakter – napr. vo forme sankčného navýšenia dane – porovnaj Jussila proti Fínsku, body 34 – 35). V posudzovanej veci správne orgány sťažovateľke neuložili sankciu za porušenie právnej povinnosti, ale vyrubili jej daň, ktorú bola povinná platiť na základe platných právnych predpisov. Nedošlo teda k uloženiu sankcie preventívno-represívneho charakteru, v dôsledku čoho nie je naplnená požiadavka druhého z troch tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie ako konanie trestného charakteru a konštatovať aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru (Engel a ďalší proti Holandsku, rozsudok pléna ESĽP z 8. 6. 1976, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72, bod 82). Ústavný súd teda dospel k záveru

o neaplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru v danej veci, a preto aj túto časť ústavnej sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

18. Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní, ústavný súd konštatuje, že z obsahu celej sťažnosti nie je zrejmé, z čoho vyvodzovala porušenie označeného základného práva. Inými slovami, sťažnosti v tejto časti absentuje akékoľvek odôvodnenie namietaného porušenia základného práva postupom a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

19. Ústavný súd v tejto súvislosti už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že sťažnosť v tejto jej časti pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

21. Ústavný súd preto v súlade so svojou stabilnou judikatúrou (m. m. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné) so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

22. Sťažovateľka ďalej namietala aj porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy s odôvodnením, že nie je zrejmé, kto skutočne v danej veci rozhodoval, resp. či rozhodoval úplne obsadený senát, pretože v záhlaví je uvedená členka senátu JUDr. Elena Kováčová, pričom v závere je uvedená ako predsedníčka senátu v zastúpení. Ústavný súd považuje túto námietku za zjavne neopodstatnenú, keďže zo záhlavia rozhodnutia je bezchybností zrejmé, kto bol predsedom senátu a kto členom daného senátu. Pokiaľ ide o podpisy uvedené na konci rozhodnutia, je zrejmé, že predsedom

senátu bol JUDr. Jozef Hargaš, za ktorého rozhodnutie podpísala členka senátu JUDr. Elena Kováčová. Skutočnosť, že k jej menu je nesprávne uvedené „*predsedníčka senátu v zastúpení*“, nemôže podľa názoru ústavného súdu vzbudiť rozumnú pochybnosť o zložení senátu. Ide o zrejmu pisársku chybu. Ústavný súd preto aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

23. Sťažovateľka tiež namietala porušenie jej hmotných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy, ako aj právo na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 dodatkového protokolu k dohovoru. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že k porušeniu označených práv nedošlo z dôvodov tvrdených v sťažnosti, preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Sťažovateľka porušenie týchto hmotných práv argumentačne podmienila zistením, že k zásahu do týchto jej práv došlo práve v dôsledku porušenia jej základného práva na súdnu ochranu. Keďže ústavný súd nezistil zásah do základného práva na súdnu ochranu, nebol splnený sťažovateľkou tvrdený predpoklad zásahu do jej hmotných práv, preto nemohlo z tohto dôvodu dôjsť ani k porušeniu týchto práv hmotnej povahy. Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že neunesenie dôkazného bremena v konaní malo nepochybne negatívny dopad na výsledok konania, ako aj hmotné práva sťažovateľky, avšak v uvedenom nemožno vidieť porušenie označených práv hmotnej povahy.

24. Obdobný záver možno konštatovať aj v súvislosti s namietaným porušením základného práva podnikateľ podľa čl. 35 ods. 1 ústavy postupom a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Je notoriou, že podnikanie a jeho pravidlá sú upravené na zákonnej úrovni. V okolnostiach veci ústavný súd nezistil, že by toto jej základné právo podnikateľ bolo porušené neústavným postupom alebo rozhodnutím najvyššieho súdu tak, ako to tvrdila sťažovateľka v sťažnosti. Najvyšší súd len ústavne konformným spôsobom aplikoval na vec vzťahujúce sa daňové predpisy. Ústavný súd preto aj sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

25. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a porušenie čl. 14 dohovoru napadnutým postupom najvyššieho súdu a jeho napadnutým rozsudkom, ústavný

súd konštatuje, že namietaný článok ústavy má charakter všeobecného ústavného princípu a primárne neformuluje základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby. Ústavný súd v prípade čl. 12 ods. 1 ústavy stabilne judikuje, že tu ide o pozitívny záväzok štátu premietnuť do právneho poriadku tie antidiskriminačné zásady a opatrenia, ktoré uvedený článok obsahuje, a nie je teda priamo aplikovateľný orgánmi verejnej moci Slovenskej republiky v individuálnych prípadoch (III. ÚS 51/08, III. ÚS 316/2011). Ústavný súd preto nemá dostatok právomoci konať a rozhodnúť o porušení uvedenej ústavnej normy v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Obdobne uvedené platí aj pre namietaný čl. 14 dohovoru, ktorý má povahu doplnkového článku k existujúcim právam a slobodám, ktorých sa môžu jednotlivci alebo právnické osoby pred autoritami svojich štátov aj pred samotným ESLP dovolať. Z uvedených dôvodov ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľky odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

26. Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2019